

на болната и я стори на птица кукувица. Най-малкото щомъ видѣ, че майка му се превърна на птичка и размаха криле, изскочи навънъ по чорапи и се развика :

— Братчета, сестро, тичайте по-скоро, защото мама стана на птичка и се гласи да бѣга отъ насъ!

Когато децата стигнаха предъ

кжщи, майката излиташе презъ отворената врата.

— Кжде отивашъ, мамо? — попитаха децата въ единъ гласъ.

— Отивамъ си. Не ща да живѣя при васъ. Вие сте лоши деца.

— Мамичко, — запищѣха и

четиритѣ, — върни се въ кжщи. Ей сега ще ти донесемъ вода!

— Късно е, дечица, вече. Не мога да се върна. Вода ще пия по бистритѣ ручей и отъ планинскитѣ езера.

И тя полетѣ надъ земята.

Децата се втурнаха съ пискъ следъ нея. Тя хвърчи надъ земята, а тѣ тичатъ по земята.

Деветъ дни бѣгаха сиротнитѣ дечица подиръ кукувицата презъ нивитѣ, презъ трънацитѣ, по камениститѣ поляни. Падаха, ставаха. Нараниха си краката и ржцетѣ. Гърлата имъ се продраха отъ викане. Нощемъ кукувицата кукаше уморена на нѣкое дърво, а децата се сгушваха до дънера подъ дървото.

На десетия день птицата, размаха криле надъ една гжста гора и се загуби.

Децата се върнаха въ родното си село съ засъхнали сълзи по бузитѣ. Пръснаха се по чуждитѣ кжщи да слугуватъ на хората за парче хлѣбъ.

А кукувицата не рачи вече да свие гнѣздо и да отвѣди челядь. До день днешенъ тя скита по свѣта, кука самотна и снася яйцата си въ чужди гнѣзда.

(По една сибирска приказка)

А. Каралийчевъ